

«Όσοι δεν θέλουν να μη με διαβάσουν!»

Κάποιοι των έχουν χαρακτηρίσει «εκδοτικό φαινόμενο», καθώς οι πωλήσεις της ξεπερνούν το 1,5 εκατομμύριο αντίτυπα, η Λένα Μαντά, όμως, θεωρεί ότι μετά από 10 χρόνια αποτελεί μια πραγματικότητα

για τα εκδοτικά δρώμενα. Οι περγαμηνές της πολλές. Ωστόσο, αυτό που... έριξε λάδι στη φωτιά ήταν η διάκρισή της από το EKEΒΙ ως η συγγραφέας με τη μεγαλύτερη επίδραση στους αναγνώστες ανάμεσα σε Καζανιζάκη και Λουντέρη. Έχοντας, πλέον, ξεπεράσει το πρόβλημα με την υγεία της και με το νέο της μυθιστόρημα «Μια συγγνώμη για το τέλος» στα βιβλιοπωλεία, εκείνη κάνει μια μικρή εισαγωγή για το βιβλίο της ζωής της, που δεν θέλει να γράψει ακόμα!

Από την ΤΙΝΑ ΜΕΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ Φωτογραφίες: ΒΑΓΤΕΛΗΣ ΤΑΤΣΗΣ Μακιγιάζ Μαλλιά: ΘΑΝΟΣ ΜΟΛΟΣ

*Ότα το ρούκα, τα
σέξουνάρ και τα
κοσμήματα είναι
από προσωπική
αυθητικότητα.*

Aπό τις μεγαλύτερες θιαυμάστριές μας, καθώς από το «Στιά» διπλά στο ποτάμι και μετά συγκαταλέγομα κι αρχι ανάμεσα στις «Μεγάλες» -κατά το «Ρουβίσιος» του Σάκη Ρουβά- που δεν κάνουν βίβλιό μας! Μια μέρα πριν από την επόμενη κυκλοφορία του νέου της μυθοποίηματος, βρεθήκαμε στο κέντρο της Αθήνας μαζί με τον φιλακα-άγγελό της, τον Γιώργο μας, σε μια συνάντηση που καριά μας δεν πήθε να τελειώσει...

Εισού ανθρόπος που ζητάει συγγνώμη:
Θεωρώ ότι η συγγνώμη είναι ένα μήλο δέρμα πολύτιμο, απλώς πρέπει να έρχεται στην ώρα μας.
Οφείλετε σε κάποιον μια συγγνώμη:
(γέλια) Σαντούρια μου, τον Γιώργο! Κατά τη διάρκεια της συγγραφής ενός βιβλίου, που έμαι τρελά, αλλά και όταν βγαίνω εκείνος με τρέξια παντού!
Πόσο κρατάει η συγγραφή ενός βιβλίου και πότε είναι η Λένα Μαντά τότε;
Χάλι! Η συγγραφή κρατάει εμή μίνις περίπου, ανάλογα με το βιβλίο, με καθημερινή δουλειά κι όταν γράψω «έλος», δεν γιρίζω πισσώ. Δουλεύω εμ μέρες, μόνο μην Κυριακή αργινό ελεύθερη. Υπάρχει βιβλίο που έχει απορριφθεί;
Όχι. Άλλα εγώ έχω μάθει στη ζωή μου να μην έχω τίποτα δεδουλεύματα από 13 βιβλία. Μέχρι να ακούσω την Αγγελά Σωτηρίου, που τη λένω ήλειται του εκδότηκού, να μου πει «προσκορόφε», έχω το ίδιο καρδοκοτύπι με την πρώτη φορά!

Ποιο είναι το πιο αγαπημένο;
Αυτό που δεν θέλω να διαβάσω: Το «Baile με 12 θεούς! Αυτό είναι το γούρι μου. Το αγαπάω γιατί είναι ένα βιβλίο με το οποίο ξεκίνησα το 2005 στις εκδόσεις Ψυχογός».

Είναι και το πιο πονηρένο λόγο για τις σειράς;
Έγινε μια σειρά που δεν είχε καριά ακόπε με το βιβλίο. Θήμευσε πέρα πολύ τους αναγνώστες, θεώροντας ότι δεν υπάρχει σωστή απόδοση, και ότι δεν υπήρχε. Η σειρά ήταν να βγει μόνο στην Κύπρο και όχι στην Ελλάδα. Και για να γίνει καθημερινό, το βιβλίο έπρεπε να χρειάζονται. Από εκεί και μετά έριγναν πολλά στα οποία εγώ δεν είχα καριά σημειωθεί. Δεν ζητούσε χρήματα, ούτε εγώ ούτε ο εκδότης μου, γιατί ήταν στην Κύπρο στη μέση. Πάντως δεν είναι ένα ερχερόμα που θα ζανακάνω εδώ δεν έχω τον έλεγχο.

Έκανε κακό στο βιβλίο;
Ναι, από ένα σημείο και μετά. Στην αρχή, τα πρώτα επεισόδια πιατούσαν καλύτερα στο βιβλίο και δόθηκε μια θέση που, όμως, ανακόπτηκε. Ο κόρος φαντάστηκε ότι ήταν μεταφορά του βιβλίου αλλά δεν ήταν. Γι' αυτό είπα ότι την πρόσφετη φορά θα ζητούσα περισσότερες εγγυήσεις.

Πώς αποφασίστε να γίνετε συγγραφέας;
Ο Γιώργος το απορότο. Η σχέση χαρά, μολύβδη και Λένα πάντα ερωτική από τότε που θημάγιαν τον εαυτό μου. Δεν ήμουν, όμως, από τα παιδιά που διανα τα φωτογραφία του θα γίνουν σταν μεγαλύτερουν

«Με κόπο και πολλή στενοχώρια άφησα πίσω μου την αρρώστια... Επανέρχεται στο μυαλό μου κάθε 4 μήνες που κάνω εξετάσεις!»

έλεγαν «συγγραέας».

Ποιο πήνα το πρώτο σας βιβλίο;

Το πρώτο μου είναι αυτό που επανεκδόθηκε τόρα, το «Ηταν ένας καρές στη χόρτωση». Κυκλοφόρησε το 2001 από άλλον εκδότη και με διαφορετικό μήλο και δεν έκανε τίποτα.

Πώς και δεν το βάλατε κάτω;

Έχω κλήψει πολύ και έχω σπεντεκορθήσει. Τα χαστούκια πάντα απαντά, γιατί όταν σπέντες ένα βιβλίο κάθε χρόνο και σου λένε «όχι», σπέντες δεύτερο μέρος στον ίδιο χρόνο και σου λένε πάλι «όχι», λές κάποια στηγάνι «δεν το έχω». Ήταν η χρονιά σημηνί που είπα «έρμα, όταν θα ξαναγράψω κάτι αυτό θα είναι ο κατάλογος του σύστημα μάρκετ». Ήμουν ίδοι απόλυτη. Εκεί ταυτίστηκε ο Γιώργος και μου λέει «ορά, πριν το κάνεις αυτό δύσος μου μια ευκαρία, απλώς γράψε πού θέλεις να πάει». Ήγε εκείνη την εποχή διάβαζα από τα εκδόσεις Ψυχογήιος το «Ευπολός που δεν γεννήθηκα σύμφερπ» και έτσι πρώτα στον κατάλογο γράφρου της εκδόσεως αυτής. Η απάντηση ήρθε αμέσως. Οταν είπα το «ναι» πέρα παραλλήλα θεωρή απάντηση και από άλλον εκδοσικό οίκο. Όταν ήγινε το «Βαύλ» εγώ είχα γράψει τίδι και τη Θεανόν, γι' αυτό και είχα πάντα ένα βιβλίο μπροστά. Από το 2001 που εκδόθηκε το πρώτο μου βιβλίο μέχρι το 2005 που κυκλοφόρησε το «Βαύλ» δεν σταμάτησα να γράφω.

Δεν όμως η μόνη συγγραέας που γράζει λεφτά στην Ελλάδα είναι η Μαντά... Ισχίει;

Αυτό είναι και καλό και κακό. Πρότον, είναι καλό για τη Μαντά την ίδια και για τα παιδιά της. Όταν το βιβλίο, όμοιο, τεθεί στην κρίση του κοινού εκεί πα δεν μπορεί να επέβιει κανένας. Το κακό τόρα σημειώνεται στην ιστορία είναι ότι οι περιοδικοί θεωρούν ότι όταν γράφουν ένα βιβλίο αυτορίτας θα πουλήσουν 100.000 αντίτυπα. Αν ρωτήσεις, όμως, τη Μαντά, δεν ξέρει πώς γίνεται αυτό το πράγμα.

Δεν έχει πάρει κανένα από τα παιδιά σας τη συγγραφικής τους ταλέντους; Επιτυχώς σα. Δεν θα πάταν για καλό τους. Το έχω δει να ομιλήσουν σε πολλούς ανθρώπους των οποίων οι γονείς τους κάπροδούνται κάπι πολύ βαρύ. Ο γιος μου είδε ξεκάνει τη διάτι του εταρέα με γεωργάκια προϊόντα μαζί με την κόρη του.

Ποιο είναι το πιο επωχημένο σας βιβλίο;
Αδιεμρυθτότερο είναι το «Σπήλαια στο ποτάμι» που βγήκε το 2007 με 247.000 αντίτυπα. Άκομα κάνει αντιπόδια. Ο περιοδικός κόδους με γνώρισε από αυτό και το καλό είναι ότι τους άρεσε τόσο που μετά αναζητήσαν και τις προηγούμενες δουλειές μου. Είσαισα με τον ουδζήν σας 32 χρόνια. Πώς είναι να ζεις μια ζωή μαζί;

Δεν καταλάβαινε σύντομά πέρασαν ούτε ποτέ. Γι' αυτό και οριούντες φράσει συνεδιπόνοι ότι πάλι ματαδίζουμε. Αν υποθέτεις ότι υπάρχει ένα μυστικό νομίζω ότι είναι η οιδιότητα και το να μπορείς να γελάς με τον άνθρωπο σου.

Γιατί παντρευτικαίς ήσσοι μικρά;

Είχα εναν καθηγητή στο Λύκειο και, ως ανεπίδεκτη στα Μεθηματικά, τον απέλτισα. Σε πάκια 16 χρόνων με ρόπτες «παΐδι μου, τι θα κάνεις στη ζωή σου» και του λέω «κάριε, θα παντρευτεί! Ο άνθρωπος τρόβιξε και του εξήγησα ότι δεν είμαι αρραβωνασμένη αλλά ότι θα εβρισκα κάποιον οποιδήποτε. Ήθελα από μικρή να κάνω οικογένεια.

Και όλοι το έλεγαν αλλά δεν το πένχαν...

Ερέμαν σι γονείς μου κάρισαν όταν ήμουν 5 ετών, άρα, λοιπόν, η οικογένεια δεν μου έλεπε. Ο Γιώργος έχως τον πατέρα του όταν ήταν 8 και βρέθηκαν δύο παιδιά οικοτακτικά που ήθελαν το ίδιο πρόγραμμα και ήταν απορραούμενα να το πετάσουν. Και τόρα πα που το οιδημένε -γιατί έχουμε και τα δύο μας παιδιά αρραβωνασμένα κι αυτά μικρό - δεν οικειάζουμε ποτέ ότι μπορεί να ζεις ο ενας χωριό των άλλων.
Περόσιας ποτέ κριόν στο γάρι σας:

Όχι, έβασε σαν αρχή ότι δεν φεύγει κανένας από το σπίτι αν δεν λιθεί το θέμα, ημίσανταν κανοί να... οκτωβούμενοι, και ειδικά εγώ μόνη μου! Ο Γιώργος είναι πάντα πο φιλαράκιος και χαρτιών τόνων, εγώ είμαι η «πυρκαγιά! Ποτέ δεν αισθάνθηκαν ότι δεν μπορούμε να είμαστε άλλο μαζί. Το αισθέτο. Είναι λάχειος αυτός ο άνθρωπος. Είναι ο κινητήρας δύναμή μου, αισθάνομαι ασφάλεια. Δεν λέω ότι πάτα εύκολο πάντα, γιατί και καρχάδες υπήρχαν και διαφορετικές σοβαρές και κλέματα και σπεντεκορθίες. Άλλα ση

«Ο γάμος μου δεν πέρασε ποτέ κρίση. Είχαμε σαν αρχή κι εγώ κι ο άντρας μου όπι δεν φευγεί κανένας από το σπίτι άμα δεν λυθεί το θέμα!»

**«Γνώρισα τον άντρα μου, μου άρεσε,
και ήθελα παιδιά μαζί του. Τώρα
αν αυτό είναι έρωτας, πες το έρωτα.
Πάντως, ο έρωτας έχει ημερομηνία
λήξης, ενώ η αγάπη όχι!»**

ρικο πίσω θα δω ότι πάντα εξωραΐζει παράγοντες που έρεψαν τα προβλήματα.
Δεν είχατε ποτέ την περιέργεια να δείτε πώς είναι
και με έναν άλλο άντρα κάποια συγκριμή;
Αν έχεις βρει το σύστημα και το τέλεο γιατί να φέρεις
για κάπια άλλο; Ο Γιώργος είναι ένας άνθρωπος που
έβρει σε όντα πάντα κορίτσια που προερχόταν από
πολλά καταπέντε οικήματα μεγάλωμένο με τη μαρά, π
ο οποίο έκανε δύο μπορούσε για να με «πραγγαλίσει»
Ο άντρας μου έβρει σε όντα έτσι όπως και
έπειρε τα ζήτησε.

Προχωρημένη για την εποχή της η μητέρα οασ...
Πολύ προχωρημένη, αλλά μέχρι εκεί. Η ευθύνη της
διπλασιάστηκε όταν έγινε με ένα κορίτσι για το
μεγαλώματο της και χορίς τη βοήθεια των δικών
της, γιατί τα διαζήτησε ξεπίκοκος κατακραυγή.
Μεγάλος έρωτας;
Όχι, το αντίθετο, έρωτας από την πλευρά μου δεν
υπήρχε ποτέ, ήμουν πολύ συνεδριποτριημένη.
Τιγρίσια του Γιώργου, μου άφεσε και ήθελε παιδιά
μαζί του. Τώρα αν αυτό είναι έρωτας, πες το έρωτα.
Πάντοτε, ο έρωτας για μένα έχει πηρούματα λήξης
ενώ η αράντη όχι. Κάνωμε απίστευτες τρέλες σαν νέοι,
ζήσουμε ότι θέλαμε να ζήσουμε, κι ακόμα γίνεται
αυτό. Τώρα απόλογος έχουμε και τα παιδιά μας...
Τη δική ους ζωή δεν θα την κάνετε βήμα;

Για να γίνει αυτό πρέπει οι άμεσοι ενθουσιαρόμενοι να
μην υπάρχουν πα. Δεν κλοπάσου έναν γονατισμένο
ανάτασο! Οι γονείς μου έχουν μεγαλώσει, έκαναν
τα δικά τους λάθη και νόμιζαν ότι τα έκαναν για
καλό αλλά... Βέβαια σε πολλά βήματα μου υπάρχουν
κορμάτα που δεν κορμάτα τον γονιό μου. Λιγαδή
στη Θεατρική πάρα πολλή συμπεριφορές και
σκέψεις της μαράς μου. Η κομροθεραρία μου, ο τρόπος
που ισχεύει και αντιδρόει υπάρχουν μέρα στα
βήματα, όλά για αυτοβιογραφία είμαι νέα ακόμα!
Με τον μπαμπά μας έχετε σάσσον;

Ενοοείται. Ο πατέρας μου έχει ξαναπανηρεψει. Έχω
και έναν αδελφό και μία ανιψιά. Σάσσονται με σάσσονται,
ήμοι, έχουν διαφορές. Από τη συμμή που γνώρισα
τον Γιώργο, οικογένειά μου είναι αυτή που βλέπει
όταν κλένει τη πόρτα του σπιτιού μου.

Ποιο βήμα έχω πιο πικρά εօάς μέσα;

Κέντρο «Λένο» από το Στην δίπλα στο ποτάμι, εκ
δεκάδων «Ελιπίδων» από το «Βαύλο», εξ αριστεράν «Μαρ-
κέλλα» από το «Τέλευταίν τηγάνι» και από κοντά
ακόλουθη η «Νάτα». Όπου υπάρχει προϊδία που
είναι ακελλήρι, που είναι με το μαστίγιο στο κέρι, που
είναι εγοιστρά, που δεν χαρίζεται, είμαι εγώ. Το κε-
ρόπερό μου πάτα όπως έγραψε το «Οσο ανέβει η ψυ-
χή» με την Ήριο. Αυτή την πτωσιδέρια δεν την μπορώ.
Δεν έμαι από αυτές που θα ζεχουστούν μπροστά σ' ένα
λουκουδί. Θεωρώ ότι μεγαλύτερη σημασία έχουν οι

**«Κάποιοι
εμένα
ξέρουν,
εμένα
βαράνε!
Τους αρέσει
δεν τους
αρέσει,
όμως, είμαι
πλέον για
τα εκδοτικά
δρώμενα
μια πραγμα-
τικότητα!»**

πράξεις. Όπου ακούμε μεγάλα λόγια... έχω φίγει! Τα βήβλιά σας, όμως, βγάζουν κλάμα πολλά... Είναι ένα κομμάτι της φύσης μου, αυτό που το έχω πού βρήκα θαμμένο και βγαίνει μόνο στα βήβλια. Γι' αυτό δεν έχω και πολλούς φίλους. Δυοκόκα με ανέστι ανθρώπος! Αυτοί που υπάρχουν είναι λύγοι και μετρημένοι που ξέρουν ότι η ζένα δεν θα τους χαρούει, όπως δεν χαρίζεται και στον εαυτό μας.

Έχετε κλάμει γράφοντας βήβλια;

Έχω κλάμει στο «Βάλ», πολύ όμως. Και έχω κλάμει σε κομμάτι από τη «Θεανή», γιατί πάντα ιστορίες της οικογένειάς μου που τι είναι ακούσει. Κι έχω βουριάσει στο Τέρκος σαν βροχή. Λενί είναι τόσο το κλάμα αλλά το ότι περνάει πολλά έντονα υπ ταραχή της πρώτης μου. Είναι φυσοκομικά τα φανόνεμα που βλέννω. Και πάντα σταντ γράφω ένα βήβλιο είναι για μένα σαν να προβλέπω μη τανάτι στο μωλό μου και διπλά μου υπέρθινες ανθρώποι που έχουν προβλήματα όρασης και πρέπει να του την εξηγήσω τόσο ζωντανά και περαστικά που να εχει κι αυτός τις ίδιες εικόνες μ' εμένα...

Το διάσωμα που είχατε υπ την περιπέτεια με την υγεία σας γράψατε;

Κατά τη διάρκεια των χημειοθεραπειών έγραψα «Τα πέντε κλεβδιά». Δεν υπήρχα εγώ. Ήταν μόνο πηγιά μου και πέρασα τόσο όμορφα μαζί της, με μαγιλή ένταση, γιατί είχε ένταση το βήβλιο. Αν ήτοι ας ποιμένει για το «Βάλ» δεν είναι το αγαπητό μου, «Τα πέντε κλεβδιά» θα τα θυμάμαι πάντα με ξεχωριστή αγάπη, γιατί με βοήθησαν σε μια πολλά δύσκολη περίοδο της ζωής μου.

Δεν ους θυμάζει, όμως, εκάντη τη διασκόλια;

Όχι, γιατί δεν θυμάμαι πα. Κουράστηκα λίγο να την αφήσω πίσσο, με πολύ κόπο και με πολλά σπενσεράρια, αλλά τώρα τα επανέρχεται στο μωλό μου κάθε θεορείς μήνες που κάνω εξετάσεις. Είσει μόνο μου χάλαμη η διάθεση.

Φεβρούαρικά;

Πολλά. Ο φέβριος είναι ύποντού συναισθήμα. Έχω διάφορες φοβίες, δεν είμαι και το πλέον κανονικό άταρο. Δεν μου αρέσουν τα ώψη, δεν μου αρέσει το αεροπλάνο. Είμαι από τους «πατακές-σινούδηγος» ενώ οδηγώ. Φοβάμαι πολύ για τα πονόδα μου και γενικά φεύγων την αρρόστια που δεν αντητευόμενα, κι έλεγα πάντα πουλάχιστον δύο έρθει να είναι αντητευόμενο. Όπως κι έγω. Όταν πάλι το ξεπέρνω φοβάμαι μήποτε κάπια ποτέ στρεβά. Τώρα πα όμι. Πάνε δύο χρόνια, τελείωσε.

Γιατί κάποιοι οις χωπούν τόσο πολλά;

Εμένα ξέρουν, είμαι Βαράνε! Τώρα πα το απολαμβάνω πάρα πολλά. Αν αρχίζω να σκέπτομαι αυτά που γράφονται εναντίον μου, στο τέλος θα ωραία σα γράφω αυτά που θέλουν αυτοί κι όχι εγώ. Αρα μοιράζουμε τις δουλειές. Εγώ γράφω, αυτοί βαράνε. Στην αρχή, όμως, διέλαυν και μ' έτινα το περιπότασμό. Ήταν άδικο αυτό που συνέβαινε. Ο κόσμος αγάπησε τα βήβλα μου και με έφερε εκεί που με έφερε. Τους αρέσει δεν τους αρέσει είμαι πλέον για τα εκδοτικά δρώμενα μια πραγματικότητα! Το «φανόνεμο», όπως με αποκαλούν κάποιοι, έχει πραγματικά λήξης κι εγώ μετάρια ήδη 10 χρόνια στο χώρο. Όσοι δεν θέλουν να μη με διαβάσουν!